

M E S E D É L U T A N

Semmi fájdalom nem lesz többé...

Mikor az öreg Sós András felérkezett a Mennysország kapuja elé, Szent Péter éppen kint ült a kapu előtt a kis padon. Sós András illedelmesen köszönt, Szent Péter nyájasan fogadta.

— Hát, könyörgöm, itt volnék megint — így kezdte az öreg András egy kicsit elfogódott hangon.

— Jól van, fiam! — felelte jóságos szelid szóval Szent Péter. — Emlékezem, hogyne emlékezném?! — Emlékszem... Tizenkilencben, ősszel jártál itt először, mikor az az ellenséges katona az országuton hátulról fejbe vágott.

Az öreg András bólingatott a fejével, hogy csakugyan tizenkilencben, ősszel történt az a bizonyos dolog.

— Hát, András fiam, — folytatta Szent Péter, — mint istenfélő ember, ugy-e bizony, én akkor is szívesen fogadtalak, de akkor te még semmi áron se akartál itt maradni, mert azt mondtad, azokkal a szomszédokkal, akik a ti országotokat háborgatják, előbb még el akartok igazítani valamit.

Sós András elpirosodott egy kicsit s akadozva felelt:

— Szentséges szent atyám! Nem az én bűnöm, hogy akkor azt a dolgot nem tudtuk eligazítani, hanem...

— Jó, jó, fiam! — nyugtatta Szent Péter az öreget. — Tudok én mindent, ha nem is mondd! Hát csak menj be a Mennysország kapuján! Ha egyszer odabent leszel, majd te is többet tudsz! Éredj csak egyenesen a széles uton, az első keresztutig. Onnét már majd meglátod azt a fehér felhőkből való, kettős keresztel ékesített hármashegyét, amely megmutatja neked, hogy hol kezdődik Szent István király magyarjainak égi hazája. Ott találod majd a legkisebbik unokádat is, a Miskát, aki tavaly tavasszal jött fel.

Sós András nagy hálálkodással elköszönt, felmagasztalt lélekkel bement a kapun s elindult a széles uton, előre, befelé. Alig haladt egy-két futamnyit, egy csomó idegen-országbeli ellenséges katonával találkozott. Az öreg köszönt a sétálgató katonáknak, azok is köszöntek, de olyan szomorúan, hogy András nem állhatta meg szó nélkül.

— Ejnye, katona-uraimék, hát mit szomorkodnak itt a Mennysországban?

— Jaj, bácsi! — szólt egy fiatal bakancsos, hogyne szomorkodnánk, mikor itten mi már mindnyájan tudjuk, hogy amit a kendtek országa ellen a mi földi atyánkfiai

tesznek, azt az Isten nem hagyja annyiban, s mindazokat, akiket felfuvalkodva, bolond fejjel az Ő parancsolata és Jézus Krisztus tanítása ellen cselekszenek, megbünteti s porig alázza!

Az Isten igazságos! — gondolta Sós András magában, nagy áhitattal, de mert szívében nem volt se gyűlölet, se káröröm, nem ujjongott fel az ártatlan katonák előtt, hanem így szólt:

— Aztán, miért nem integetnek le kendtek az otthonvalósiaknak, hogy ne ostobáskodjanak tovább, hanem vegyék elő már a jobbik eszüket?!

— Integetni — felelt erre egy tűzérkatona — integetünk mi minden éjtszaka millió csillagnak csillogó szemével, de az a baj, hogy a mi otthoni népeink a maguknak hazudott diadaltól megkötyagosodva, mostanában so-hase néznek fel az égbe...

Erre már az öreg András se tudott egyebet mondani, csak azt, hogy bizony ez már rettenetesen nagy baj, — aztán elköszönt a szomorú katonáktól és ment tovább a széles uton előre.

Az első keresztutnál megállott András és széttekintett. Hát onnét csakugyan megpillantotta a fehér felhők-ből való hármashegyvet a kettős kereszttel. Elindult arrafelé. Ment, mendegélt, folyton nézelődve, hogy nem jön-e az unokája elébe? Sok mindenféle idegen-országbeli angyal jött, ment, sürgött, forgott az uton fel s alá, de magyar angyal egy se volt köztük! Az öreg már-már aggódott, hogy mi van hát a magyar angyalokkal s miért nem szalad a Miska elébe, mint ahogy odahaza mindig tette, amíg a földön élt?! Amint András így haladt előre, valami szép mező szélén egy juhászt pillantott meg. Mikor közelébe ért, akkor látta, hogy bizony az a juhász nem más, mint régi komája: Szokolai Ádám.

— No csakhogymegjött már kend is! — kiáltotta örvendezve Szokolai Ádám, mikor észrevette András közeledtét.

A két öreg barátságosan beszélt. Az öreg András kérdezősködni kezdett:

— Aztán mit csinál itt kend, komám?

— Hát ezeket a bárányfelhőket bízták rám, ezeket terelgetem.

— Aztán, nem tudja kend, hogy a Miska unokám miért nem jött elibém?

— Azért, mert alszik!

— Alszik?! Fényes délelőtt alszik?! Talán beteg?

— Nem a! De egész éjtszaka nem aludt.

— Hát, ha nem aludt, mit csinált egész éjtszaka?

— Azt, amit a többi magyar angyal!

— A többi magyar angyal? Hát azoknak mi a dolga éjtszaka?

— Leszállnak a földre, Magyarországra!

Az öreg Sós András erre nagyot nézett.

— Leszállnak, azt mondja kend? Aztán mit csinálnak odalent Magyarországon?

— Persze, persze — mosolygott Szokolai Ádám —, kend most jött önnét, hát nem tudhatja! No hát elmondom. De előbb üljünk ide az árokpartra ez alá az aranyalmafa alá, mert úgy látom, a nagy utban, megfáradt kend egy kicsit.

A két öreg magyar leült az árokpartra, az aranyalmafa alá, Szokolai Ádám azután így kezdte:

— Hát tudja meg kend, amit itt már a legkisebb angyal is tud, hogy rövidesen nagy fölfordulás lesz odalent a világban! Boldogasszony anyánk, a mi patrónánk a minap azt mondta a Mindenhatónak: »Imhol, Uram, megbizonyosodott, hogy a magyar az egyetlen nép a világon, mely voltaképpen senkit sem tud gyűlölni, csak egymás közt marakodik. A sok megpróbáltatás nyomorusága után pusztítsd ki már most, Uram, a magyar szivekből ennek a testvéri viszálykodásnak még a csiráját is s akkor ennek a megtisztult szívű, derék, dolgos, okos népnek az országa a krisztusi szeretet erejével a világnak világító példája lesz!« — A Mindenhatónak tetszett, amit a mi patrónánk mondott, s most aztán, isteni rendelésre, a magyar angyalok esténként leszállnak Magyarországra s odaülnek egy-egy magyar ember ágya szélére. És mikor a ház elcsöndesedik egészen, minden angyal suttogva megkérdezi a maga magyar emberét: »Vajjon jó voltál-e ma? Nem vétettél-e Jézusnak tanítása ellen? Dolgoztál-e s ha dolgoztál, érezted-e, hogy az élet legnagyobb öröme a kötelesség teljesítése?« Aztán, mikor elalszik a magyar ember, az angyal arról suttog neki egész éjtszaka, hogy: nagy és boldog lesz megint Magyarország. — reggel pedig, mikor a magyar ember fölserken, azt mondja neki: »Rajtad mulik, hogy az álomból valóság legyen; szeresd felebarátod, mint tenmagadat, járj jó példával elől a munkában, aztán fogjatok kezét bármely hitnek vagytok vallói, mindnyájan, szegények, gazdagok, urak, parasztok, kalmárok, mivesek s akkor a ti országotok lesz a legelső e széles világban!« — A magyar eleinte nem tudja, hogy ki beszél így hozzá, a lelkiismeret szava-e, vagy miféle szót, de aztán megsejti, hogy égi üzenet zendül föl a lelkében, gyakorta magábaszáll, kitépdesi szívéből a viszálykodások gyökereit s megigazul!

Az öreg Sós András nagy lelki gyönyörűséggel hallgatta a koma szavait, szíve a boldog örömtől úgy dobo-

gott, hogy egy szó nem sok, de annyit sem tudott mondani, csak hol összekulcsolta a kezét, hol a könnyeit törölgette.

— És mi már tudjuk — mondta tovább Szokolai Ádám —, hogy az angyalok munkája szépen halad, ma-holnap beteljesednek az idők és Isten eltöröl minden könnyhullatást a magyarok szeméből, nem leszén többé semmi keserőséggel való sirás, sem kiáltás, sem semmi fájdalom nem leszén többé és a magyarokról elmulik az éjtszaka, nem szűkölködnek szövétnek világossága nélkül, sem a napnak világossága nélkül, mert az Ur Isten világosítja meg őket és országolnak mindörökkön-örökké!...

Sós András összekulcsolt kezére hajtotta fejét és szó nélkül való imádsággal imádkozott sokáig. Aztán Szokolai Ádám felállott az árokparról.

— No, gyerünk komám! én is hazaterelem már most ezeket a bárányfelhőket. Sok lesz már nekik a meleg! Aztán, Miska is kialhatta magát azóta!

A két öreg tovább indult. Alig haladtak valamennyire, egy dűlő-utról elibük fordult a nagyutra a Göncöl-szekere. A csillagszekér, szénásszekér módjára, magasan meg volt rakva bazsarózsával. Asszonyok mentek a szekér mellett.

— Hová hordják ezek az asszonyok ezt a tenger-sok bazsarózsát? — kérdezte András a komáját.

— Hát ezek a mi asszonyaink, magyar asszonyok és azért gyűjtik ezt a sok bazsarózsát, hogy ha megjön az idők teljessége, minél többet dobálhassanak le Magyarországra. Mert: ezek a rózsák Istennek azok a virágai, amikből odalent áldás fakad!

A haladó szekérről, amint egyet-egyet dőccent, le-le hullott egy-egy bazsarózsa. A magyar asszonyok bizony nem kapkodtak a rózsák után; úgy tettek, mintha semmit sem vennének észre. Nyilván azt gondolták magukban, hogy felfér arra a szegény, meggyötört földi hazájukra, ha biztatónak előbb is le-lehull egy-egy égi virágáldás!

Az öreg András, mint afféle, a földről most felszabadult kíváncsi ember, lepillantott egy hulló bazsarózsa után, hogy: vajjon hová s kinek a házára száll le az áldás? De a hulló virág a fele útján se volt még a földnek, mikor Miska hangjára az öreg felkapta a fejét:

— Gyűjjék már öregapám, régen várom már! — kiáltotta Miska messziről és széttárt karokkal szaladt az öregapjához.

Sós András ölbekapta az unokáját, összecsókolgatta, aztán a gyerek kézenfogta az öregapját s így vezette befelé a magyarok égi országába.

Bartóky József.